

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΜΑΤΖ ΗΒΑΝΣ

(“Ένα άποκαλυπτικό άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ για τον παράξενο χαρακτήρα της πασίγνωστης “βεντέττας”)

ΣΦΑΛΩΣ η Μάτζ Ήβανς είναι μια από τις πιο συμπαθείς βεντέττες του Αμερικανικού κινηματογράφου. Έχει θαυμάσια ξανθά μαλλιά, έκφραστικά μάτια και σαγηνευτικό χαμόγελο. Έκείνο όμως που την κάνει περισσότερο έλκυστική, είναι η ευγενικά έκφραση του προσώπου της. Είναι από τις λίγες γόσησες της θόνης, που από την πρώτη στιγμή σας προκαλούν το σεβασμό, που σας εκπέμπουν.

Όταν περπατάει, όταν συνομιλεί, όταν εργάζεται, είναι πάντα η ίδια : Μία νεαρή αριστοκράτισσα. Μη παραξενεύεσθε. Αλλά τα ίδια πράγματα είναι άρεστά για να μαντέψει κανείς τον χαρακτήρα μιας γυναίκας. Γιατί η κάθε μία της, σε κάθε γυναίκα, βρίσκεται κάτι από τον εαυτό της. Η φιλάρεσκη, παραδείγματός χάριν, περπατάει στο δρόμο με μικρά βήματα και καταρρέει σάν παγόνι. Έχει πάντα ένα χαμόγελο στα χείλη και σάς κοιτάζει μ' ένα βλέμμα τόσο έκφραστικό, σάν να σάς λέη :

—Θαυμάστε με, λοιπόν ! Δεν βλέπετε ότι είμαι όμορφη ;

Η γυναίκα πάλι, που αγαπάει να παίξει με τον έρωτα, έχει ένα βάδισμα λικνιστικό και προσπαθεί ν' αναστατώσει όλους τους άνδρες

που συναντά στο δρόμο της. Μεταχειρίζεται χίλια-δύο τεχνάσματα : Λεπτές μεταξωτές κάλτσες, διαφανή φορέματα και βάραι υπερβολικά τα μάτια της και τ' σαρκώδη χείλη της. Έτσι γίνεται ένας σωστός πειρασμός, στο βλέμμα του οποίου κανείς θνητός δεν μπορεί ν' αντισταθή : Είναι μία μοιραία γυναίκα. Ένα αντίγραφο της Τζίν Χαφλόου η της Μαίη Γουέστ.

Μία αισθηματική γυναίκα, εξ' άλλου, που της άρεσουν τα τριφεράτα ειδύλλια, ή ρομαντικές εξομολογήσεις κι' οι περιπαθείς έρωτες, περπατάει πάντα με αργό βήμα και το βλέμμα της είναι λίγο άσημειο ή αελαχολικό. Αντιπαθεί το μακαρίσι και γίνεται πάρα πολύ απλά. Οι άνδρες γενικώς δεν την συγχνούν, ούτε της κάνουν εντύπωση ή εξομολογήσεις των. Ζητάει απ' αυτούς κάτι το εξαιρετικό. Θέλει ο άνθρωπος που θ' αγαπήσει να έχει ευγενικά αισθήματα, να είναι τριφερός μαζί της και να παίρνει στα σοβαρά τον έρωτα.

Η γυναίκα των σπόρ είναι ένα φαινόμενο δροσιάς και χάριτος. Περπατάει σάν Άρτεμις, με σταθερό και γρήγορο βήμα, σάς κοιτάζει κατάματα χωρίς καμιά πανηγυρική σκέψη και κάνει έρωτα όπως παίζει γκολφ ή τένις. Όταν τώρα συνομιλούν αυτές η γυναίκες, η φιλάρεσκη προσπαθεί περισσότερο να σάς κινή εντύπωση με την όμορφιά της, παρά με τα λόγια της. Η γυναίκα που αγαπάει επίσης τον έρωτα, χαιρέτα να σάς βλέπει να οίχνετε αδιάφορα βλέμματα έναντι της, παρά να την κοιτάτε με προσοχή στα μάτια και να παρακολουθήτε την όμιλία της. Η ρομαντική αντιθέτως στενοχωρείται όταν δεν την προσέχουν, μιλάει σιγά και με τριφερά λόγια και είναι πάντα το θέμα ενός ξέπαιου Δόν Ζουάν. Όσο για την γυναίκα των σπόρ, όταν διηγείται κάτι αναστατώνει τον κόσμο με τα γέλια της, σάς χτυπάει στόν θωα και ποτέ δεν κάθεται ήσυχ στη θέση της.

Στη δουλειά τους η πρώτες είναι φοβερά ακατάστατες. Αν κάνουν μόνες τους το νοικοκυριό τους, αλλοίμονο στόν άνδρα που τις πήρε. Αλλά ο άτυχος άνθρωπος ποτέ δεν θα βοηθ' ένα φαι της προκοπής και θα γυρίσει αιώνως με τσαλακωμένα κι' άσπιδρωτα ρούχα. Μία φιλάρεσκη γυναίκα δεν έχει για τίποτε άλλο καιρό, παρά μόνο για την περποίση της όμορφιάς της !..

Η δεύτερες επίσης ποτέ δεν παίρνουν στα σοβαρά τις καθημερινές δουλειές του σπιτιού κι' είναι πρόθυμες να κάνουν έρωτα όσοαδήποτε ώρα της ημέρας. Είναι καλύτερες από τις πρώτες, μά, καθώς καταλαβαίνατε, ακατάλληλες για σύζυγο.

Η αισθηματική γυναίκα είναι πρόθυμη καλής νοικοκυριάς και ποτέ δεν διασαρρεί τον σύζυγό της. Στο γάμο της σχεδόν ποτέ δεν βγαίνει κερδισμένη. Ο λόγος ; Μά γιατί κι' ο πιο τριφερός άνδρας είναι στιγμιαίως και ποτέ αποτόμος και ποτέ ζητάει μία νέα έρωτική περιπέτεια.

Η γυναίκα των σπόρ όμως δεν κάνει ποτέ νοικοκυριά. Θά την ήθετε πολύ πρωί στο γυμναστήριο, τις μεσημερινές ώρες στο γραφείο της και το βράδυ να χειροκροτεί έξωλλη σε καμιά αθλητική έπαυση ή να γυμνάζεται στη λοχτή της.

Η Μάτζ Ήβανς, λοιπόν, έχει παραδόξως συγκεντρώσει επάνω της όλα τα χαρακτηριστικά των τεσσάρων χαρακτηριστικών τύπων της γυναικείας όμορφιάς. Είναι φιλάρεσκη, αγαπάει τον έρωτα, είναι ρομαντική και ξετρελαίνεται μ' όλα τα σπόρ. Όταν την παρακάλεσα να μου δώσει ένα ντεριβιού για το χαρακτήρα της, με κίτταξε περιεργα και μου είπε :

—Ζητάτε να σάς μιλήσω για ένα πράγμα, που ποτέ δεν έχω προσέξει και φυσικά δεν τ' ξέρω. Κάνω πάντα δυτι περάσει απ' το μυαλό μου και μά την αλήθεια, δεν έχω μετανόηση για καμιά σκέψη μου. Άλλωστε ποτέ δεν μου άρεσε μία έκκεντρική ζωή, χωρίς μ' αυτό να θέλω να πώ δυτι είμαι εύχαριστημένη, σάν κλεινομαι στο σπίτι μου. Πρωτομύω να παρακολουθήσω ένα ποδοσφαιρικό μάτζ ή να πετάξω με το αεροπλάνο μου πάνω από το Χόλλυγουντ. Μά ξεκινάει στο σπίτι μου να ναιζάρω τη μοναξιά. Όταν είμαι λιγνιμένη ή θέλω να σκεφθώ κάτι σοβαρό, ανεβαίνω στ' αλόγο μου και χάνομαι μέσα στα μοναξιάτα του δάσους της φιλομωπύλεως, όπου όρα της μέρας ή της νύχτας συνιδή ή επιθυμώω να μείνω μόνη. Πολλές φεγγαρόλουτες βραδείες, πάλι, τις περνάω τρέχοντας με την εύθυμη συντροφιά μου στις λουτροπόλεις. Καταλαβαίνω βέβαια ότι α' φίλοι μου δεν μπορούν να νοιώσουν την όμορφιά μιάς τέτοιας νύχτας. Μά είναι πολύ διακριτικά και δεν μου χαλούν το κέρι μου με τις άνοησιές τους. Ένα βράδυ, ώστόσο, που βρισκόμουν ολομόνη στο δάσος τού Χόλλυγουντ, μου συνέθεε μία παράδοση περιπέτεια. Ένω προχωρούσα άφοσιωμένη στις σκέψεις μου, είδα τ' αλόγο μου να ορδώνεται στα πίσω πόδια του κατατρομαγμένο. Σ'

έκείνο το μέρος το δάσος ήταν πολύ σκοτεινό και μόλις καταβήθηνα να ξεχωρίξω τα δένδρα. Άνησχυη, έβγαλα τόν ηλεκτρικό φάνο μου και τόν άναψα. Στο φως του είδα τότε τρεις ανθρώπους, που μου έφραξαν το δρόμο. Κι' ένω με σημάδευαν με τα πιστόλια τους, μ' ανάγκασαν να κατεβώ από τ' αλόγο μου και να τους ακολουθήσω. Όσολογο δτι φοβήθηκα πάρα πολύ για τη ζωή μου. Αυτοί οι άνθρωποι είχαν φυσιογνωμίες κτηνωθρών και ήσαν ίκανοί να με στραγγαλίσουν, αν τους άντιστεκόμουν. Ώστόσο, είχα το κουράγιο να τούς ρωτήσω :

—Πού με πάτε ;

—Θά δής, πιστουάνα μου, μου είπε ο ένας απ' αυτούς, γελώντας ειρωνικά και σκοιντόνας με τόν άρχωνα του τούς άλλους.

Κατάλαβα δυτι ήμουν χαμένη. Κι' οι τρεις τους ήσαν φαίνεται τίποτε τρομεροί σιδισαί, που ήβελαν να με βασανίσουν. Σκέφθηκα τότε να τούς δάσω λεπτά.

—Πόσα θέλετε, τρεις είπα, για να μ' άφήσετε ελεύθερη ; Χίλια δολάρια ;

—Μη προσπαθείς να μάς ξεφύγης, μου είπαν κι' οι τρεις. Μη ξοδευασαί...

—Δεν με γνωρίζετε, λοιπόν ;... Είμαι η Μάτζ Ήβανς ; διαμαρτυρήθηκα. Σάς δίνω δέκα χιλιάδες.

—Δέκα χιλιάδες ; Χμ !... Είναι ξεναποίμε στην καλύτερα μας.

Η καλύτερα τους ήταν ένα ξύλινο σπιτάκι, στην καρδιά του δάσους, έπιλωμένο με μεγάλη πολυτέλεια, πράγμα που μου προσέξινε κατάπληξι. Δεν ήπηρεζε καμιά αμφοβλία δυτι είχα πέσει στα χέρια λη-

“Η Μάτζ Ήβανς

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ δύο πὸ ἀξιόλογα συμβάντα στὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνδρὸς εἶνε ὅταν πασατεῖν τὸ ἐπάνω χελεῖ του καὶ νοιώθει νὰ φριτρώουν ἡ πρῶτες τρίχες τοῦ μουστακιῦ του καὶ ὅταν πασατεῖν τὸ κεφάλι του καὶ νοιώθει νὰ πέφτουν ἡ τελευταῖες τρίχες τῶν μαλλίων του !..

Κάποτε, μὰ θνελλώδη νύχτα, ἡ γυναῖκα ἐνὸς Ἰσπανοῦ ξύπνησε τὸν ἀνδρα της καὶ τὸν παρακάλεσε ν' ἀρχίσῃ νὰ ροχαλίξῃ, γιατί.....φοδῶταν ν' ἀκούῃ τοὺς κεραυνούς !..

"Ένας μεθυσμένος Ἀγγλος ναυτικός, τριγυρίζοντας στους δρόμους καὶ νομίζοντας ὅτι ἡ πόλις στοιγιοῦρε ἡ γύρω του, ἔπεσε ἐπιτέλους σ' ἕνα παγκάκι, καὶ ἔκει τὸν πήρε ὁ ὕπνος. Ὅταν ξύπνησε, εἶχε σκοτεινιάσει καὶ φριλόρηζε. Ἦ ἀντάγεια ὅμως τῶν φῶτων πάνω στὴν ἀσφαλτο προξένησε στὶς ταραγμένους ἀσθῆσεις του τὴν ἐντύπωση νεροῦ.

—Διάβολε !.. Ξερῶνασε. Θάλασσα !..

Κι' ἀπὸ φόβο μήπως πνιγῇ, πήρε φόρα καὶ ἔπεσε πάνω στὴν ἀσφαλτο, γιὰ ν' ἀρχίσῃ...νὰ κολιματίῃ !.. Χτύπησε ὅμως ἄσχημα καὶ στριζόμενος στὰ πόδια του, ψάθισε κατάπληκτος :

—Εὐτυχῶς, ἡ θάλασσα πάγωσε !..

Σοφὴ συμβουλὴ : "Ένα κορίτσι πρέπει πάντα νὰ παντρεύεται στὴν ἡλικία πού θά...τὸ ζητήσουν.

Ὁ Ξενοδόχος.—Τὸ δωμάτιο αὐτὸ στοιχίζει λίγο ἀκριβά, γιατί ἔχει καλὴ θέα.

Ὁ Πελάτης.—Κι' ἂν σὰς ὑποσχεθῶ ὅτι δὲν θά κινιτάξω διόλου ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο ;...

Στὸ πάγκο.
Ἦ γεροντοκόρη.—Αὐτὸς ἔκει ὁ ἀνθρώπος μ' ἐνοχλεῖ...
Ὁ πῶλοσιμαν.—Πῶς εἶνε δυνατόν ! Ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ σὰς κινιτάξῃ καθόλου...
Ἦ γεροντοκόρη.—Ακριβῶς γι' αὐτὸ μ' ἐνοχλεῖ !..

Μεταξὺ φιλενάδων :
—Συναντήσετε πολλὲς δυσκολίες, ὥσπου νὰ μάθετε νὰ τραγουδάτε τόσο ωραία ;
—Πάμπωλες ! Ἰδίως μὲ τοὺς γείτονες !..

στῶν. Αὐτὸ φανόταν καθαρὰ ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τους. Ὅστόσο, δὲν με κακοποίησαν ἀμέσως. Με κλείωσαν μόνο σ' ἕνα δωμάτιο μ' ἐξηφανίσθησαν. Πέρασαν διὸ δολοφονεῖ ὡς θανάσιμος ἀγωνίας. Τί ἐπρόκειτο νὰ μοῦ κάνουν ; Ἄραγε θὰ ἔβγαζαν ζωντανὴ ἀπὸ τὰ χεῖρα τους ; Σαφινὰ ἀκούστηκαν βήματα στὸ διπλαῖο δωμάτιο καὶ κάποιος ἔκλειδωσε τὴν πόρτα μου. Μαζεύτηκα σὲ μὰ γωνιά, ἔτοιμη νὰ ἐπιτεθῶ μ' ὀλη μου τὴ δύναμη στὸν κακοποιὸ πού θὰ μὲ πληροίσει. Μόλις ὁ μὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα, ἔβγαλα μὰ φωνὴ ἐκπληξέως. Ἐβγα δὴ στὸ ἀνοιγμὰ της τὸν Μπόμπ Ντέιραλ, τὸν καλύτερο φίλο μου, πού ἦταν γνωστός γιὰ τὶς ἐκκεντροκλίτητες του. Ἦταν ἡ σωτηρία μου. Ριζιχτα κατατρομαγμένη στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἄς φάγομε γρήγορα, τοῦ φώναξα βιαστικά, μὴ ξανάρθουν οἱ κακοποιοί.

—Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ γελᾷ ἀπὸ τὴν καρδιά του.

—Ποιοὶ κακοποιοί ; μὲ ῥώτησε.

—Ἐκεῖνος πού μ' ἔκλεισαν ἐδώμεσα, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

—Μ' αὐτὸ εἶνε τὸ σπίτι μου, μοῦ εἶπε ὁ Ντέιραλ, μὲ τὸ ἀθώτερο ἕφος τοῦ κόσμου. Ὅσο γιὰ τοὺς κλητάξας σὺν, εἶνε τρεῖς ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους μου, πού σ' ἀγαποῦν καὶ αὐτοὶ σὰν καὶ μένα. Ἐλα νὰ στοῖς ἀναστήσω. Θιμάσαι ; Μόνη σου κάποτε μοῦ εἶχες πῆ ὅτι σ' ἀρέσων ἡ περιπέτεια, καί, καθὼς βλέπεις, ἔσπευσα νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμία σου.

Ἦ ἀλήθεια εἶνε ὅτι πράγματι τρελλαίνομαι γιὰ τὶς περιπέτειες. Κι' ἂν σήμερα ὁ Μπόμπ εἶνε ὁ καλύτερος φίλος μου, αὐτὸ τὸ ὀφτεῖλε σὸ ὅτι πάντα βρίσκει κάτι γιὰ νὰ μὲ διασκεδάσει.

Ἄπ' αὐτὰ πού σὰς ἀνέφερα λοιπὸν μπορεῖτε, ἐποθέτω, νὰ καταλάθετε τὸ χαρακτηρισμὸν. Ἐγὼ διολογῶ ὅτι τὸ μόνο πού μ' ἀρέσει στὴ ζωὴ εἶνε ἡ περιπέτεια, ὁ ἔρωτας, τὰ σπῶρ καὶ ἡ εὐθυμία συντρομῆς. Μὰ προσέχω τὶς γνωριμίες μου, γιατί στενοχωροῦμαι μὲ τὴν παραμορφὴ ἀδικασίας. Εὐτυχῶς πού ἔξρω τὸν τρόπο νὰ τοὺς κάνω νὰ μὲ σέβωνται. Γι' αὐτὸ κίλας στὸ Χόλλυγουντ μ' ἀγαποῦν καὶ μὲ θεωροῦν ὡς τὴν πὸ εἰδιότροπῆ βεντέτα τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

Κι' ἀλήθεια, ἡ Μάτζ Ἦθνας εἶνε ἀπὸ τὶς λίγες γήσοτες, πού δὲν τολμοῦν νὰ ἐνοχλήσουν μὲ τὶς ἔξουσιοδοτήσεις τους οἱ διάφοροι γιοιοὶ τῶν πλουσίων Γιὰγκηδων. Ξέρουν, ἄλλωστε, ὅτι θὰ χάσουν ἄδικα τὸν κόπο τους, γιατί ἡ ὀμορφὴ βεντέτα διαλέγει μόνη της τοὺς φίλους της, οἱ ὅποιοι κυριολεκτικῶς τὴν λατρεύουν.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

(Μετάφρασις ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ)

I

Γιατί τὸ αἷμα μου βράζει κι' ἀφρίζει ;
Γιατ' εἶνε ἡ καρδιά μου ἀναμμένη ;
Κακὴ φωτιά τὸ αἷμα μου φλογίζει,
κακὴ φωτιά στὰ στήθια μου χυμένη.
Καίει τὸ αἷμα μου φωτιά καὶ λαύρα,
γιατ' εἶδα ἕνα ὄνειρο φριχτό...
Τῆς νύχτας τὸ παιδί μὲ φτερά μαύρα,
μὲ πήρε ἀπὸ τὸν ὕπνο πεταχτό.
Μ' ἔφερε σ' ἕνα σπίτι φωτισμένο,
γεμάτο ἀπὸ φωνὴ καὶ μουσικὴ.
Λαμπάδα ἐδῶ... ἔκει κερὶ ἀναμμένο...
Μ' ἔσπρωξ', ἐμπρός, καὶ μπήκα μὲσα 'κεῖ.
Γάμου τραπέζι εἶνε στρωμένο ἐδῶ,
καὶ κάθονται τριγύρω οἱ συμπεθέροι.
Κι' οἱ νηόνυφοι ! Κυτάξω τὶ νὰ ἰδῶ ;
Ἦ νύφη...ἦταν τὸ χρυσοῦ μο ταῖρι !
Τὸ ταῖρι μου ! Ὅλη ὀμορφιά καὶ κάλλη !
κι' ἦταν γαμπρός κοντὰ της ἑνας ξένος !
Σ τῆς νύφης τὸ σκαμνὶ ἀγάλι - γάλι,
πήγα καὶ στάθηκα βουδός... σέβυσμένος.
Παίζει ἡ μουσικὴ, κι' ἐγὼ σοπαῖνο.

—Ἄχ ! τί τραβοῦσε ἡ καρδιά μου ἔζει !
Τῆς νύφης εἶν' τὸ μάτι λιγωμένο,
τῆς σφιγγεῖ ὁ γαμπρός κρυφὰ τὸ χέρι.
Κερνὰ ὁ γαμπρός κρασί καὶ ξεχειλὰ...
Καὶ πίνει αὐτός, καὶ εἰς τὴ νύφη δίνει.
Καὶ πίνει ἡ νύφη, καὶ χαμογελά,
καὶ πίνει... τὸ δικό μου αἷμα πίνει !
Δίνει κι' αὐτὴ μὲ τὸ λευκὸ της χέρι
κόκκινο μῆλο στὸν καινούριο φίλο.
Τὸ κόφτει αὐτὸς στὴ μέση μὲ μαχαίρι...
Ἄχ ! ἡ καρδιά μου ἦτανε τὸ μῆλο !
Μιλοῦν γλυκά, μὲ μάτια λιγωμένα...
Τὴν ἀγκαλιάζει αὐτὸς καὶ τῆς μιλεῖ.
Φιλεῖ τὰ μάγουλά της τ' ἀναμμένα,
κι' ἔμένα χάρος κρύος μὲ φιλεῖ.
Στὸ στόμα μου ἡ γλώσσά μου κολλάει,
μὰ λέξι νὰ προφέρω δὲν μπορῶ...
Κι' ἔξασφα ὁ χορὸς τῶν ἀρχόνων,
κι' οἱ νηόνυφοι τραβοῦνε τὸ χορὸ.
Στέκω βουδός καὶ ἡ καρδιά μου κλαίει.
Καὶ ὁ χορὸς ἀνάφτει καὶ κορώνει.
Σκυρτεῖ ὁ γαμπρός στ' αὐτὴ, κατὶ της λέει,
καὶ κοκκινίζει αὐτὴ — καὶ δὲ θυμῶς !

II

Μαζὺ χορεύουν ἡ Μαριὰ καὶ ὁ Γιάννης,
κι' ἀπ' τὴ χαρὰ ἡ καρδιά τους πασοταρεῖ.
Βουδός ὁ Πέτρος... ἴσως δὲν τοῦ βγάνεις,
στέκει ἀντικρῦ, χλωμὸς σάν τὸ κερὶ.
Εἶνε οἱ δύο τους ἀρραβωνιασμένοι,
εἶνε κι' οἱ δύο ντυμένοι στὰ χρυσά.
Μὲ τὰ καθημερνὰ του ὁ Πέτρος μένει,
κι' ὄλο τὰ νύχια του ξερομασσά.
Κυτάζει λυπημένος τὸ ζευγάρι,
καὶ λέει μὲ τὸ στόμα του κλειστό :
"Ἄχ, φύλαξέ με, ἡ τρέλλα μὴ μὲ πάρη.
Θεὸ μου, φύλαξε μὴν κολαστώ.
Δὲν ἔξρω μὲσ' στὰ στήθια τί μὲ καίει,
τὶ φλόγα ἔχω μέσα μου κακὴ.
Κι' ὅπου σταθῶ, φεῦγ' ἀπὸ κεῖ, μοῦ λέει.
Κι' ὅπου γυρίσω, φεῦγα κι' ἀπὸ κεῖ.
Ὅλο κοντὰ της, τῆς Μαριὰς, μὲ σπρώχνει,
σάν νὰ μποροῦσε νὰ τὴ σῶση αὐτὴ.
Πῶω κοντὰ... τὸ μάτι της μὲ διαχέει.
Κι' ἂν δὲν μὲ διώξῃ, ἄχ, δὲ μὲ κρατεῖ !
Εἰς τοῦ βουνοῦ τὴ ράχη ἀνεβαῖνο'
ἔκει δὲν εἶνε ἄλλως νὰ μὲ ἰδῇ.
Μονάχος εἶμ' ἔκει... μονάχος μένω,
καὶ κλαῖω, κλαῖω... σὰ μωρὸ παιδί.
Ἄρνα περνάει ὁ Πέτρος ἀπ' τὸ δρόμο,
σκυρμένος, κίτρινος σάν τὸ φλωρί.
Τὸν βλέπουν οἱ διαβάτες καὶ εἶ τοσόμο
στέκει καθέννας τους καὶ τὸν θεωρεῖ.
Καὶ λένε ἡ κοπελλοῦδες μουσικά :
Καλέ, αὐτὸς ἀπὸ τὸν τάφο βγαίνει ;
Ὅχι, κορίτσια μου, πονετικά,
δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸν τάφο... Τώρα μπαίνει !
Ἐγασθε τὴν ἀνάπη του ὁ φτωχός,
καὶ διάλεξε τὸν τάφο κατοικία.
Νὰ πῆσῃ, νὰ πλαγιάσῃ μοναχός,
ὥσπου νάρθῃ δευτέρα παρουσία.